ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 27ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Gerhard Venus καί Wolfgang Obert
κατά Ἐπιτροπῆς καί Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Ἔκτακτοι ὑπάλληλοι — τιμή συναλλάγματος γιά τό μεταφερόμενο τμῆμα ἀποδοχῶν»

Συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 783 καί 786/79

Περίληψη

1. Μόνιμοι ὑπάλληλοι — Προσφυγή — Προηγουμένη διοικητική ἔνσταση — Ἀντικείμενο — Βλαπτική πράξη ἐκδοθεῖσα ἀπό τήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή
(Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἄρθρα 90 καί 91)

2. Μόνιμοι ὑπάλληλοι — Προσφυγή — Βλαπτική πράξη — Ἔννοια — Ἐκκαθαριστικό σημείωμα ἀποδοχῶν μέ τό ὁποῖο ἐφαρμόζεται νέα κανονιστική ρύθμιση σέ θέματα ἀποδοχῶν
(Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἄρθρα 90 καί 91)

1. Ἀπό τά ἄρθρα 90 καί 91 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως προκύπτει ὅτι ἡ ἔνσταση καί κατά συνέπεια ἡ προσφυγή δέν δύνανται νά στραφοῦν παρά μόνο κατά τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς, ἡ δέ βλαπτική πράξη πρέπει νά ἔχει ἐκδοθεῖ ἀπό τήν ἐν λόγω ἀρχή.

2. Τό ἐκκαθαριστικό σημείωμα ἀποδοχῶν, μέ τό ὁποῖο ἡ διοίκηση ἐφαρμόζει ἐπί τοῦ ὑπαλλήλου νέες κανονιστικές ρυθμίσεις σέ θέματα ἀποδοχῶν, δύναται νά συνιστᾶ βλαπτική πράξη κατά τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Στίς συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 783 καί 786/79

GERHARD VENUS καί WOLFGANG OBERT, ἔκτακτοι ὑπάλληλοι τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ὑπηρετοῦντες στήν κοινή ἐπιχείρηση «Joint European Torus (JET) Joint Undertaking», μέ ἕδρα τό Culham (H B), ἐκπροσωπούμενοι καί ἐπικουρούμενοι ἀπό τόν δικηγόρο Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II, Λουξεμβοῦργο,

προσφεύγοντες,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Joseph Griesmar, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

1 — Γλῶσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

καί

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένου ἀπό τόν νομικό του σύμβουλο John Carbery, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Douglas Fontein, διευθυντή τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τραπέζης Ἐπενδύσεων, Kirchberg,

καθ' ὧν,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο τά αἰτήματα πού ἀναπτύσσονται στό κείμενο τῶν προσφυγῶν,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, A. O'Keeffe καί T. Koopmans, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, οἱ προτάσεις καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων, ὅπως ἀνεπτύχθησαν κατά τήν διάρκεια τῆς γραπτῆς διαδικασίας, συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

Τό νομοθετικό πλαίσιο στό ὁποῖο ἐντάσσονται οἱ παροῦσες ὑποθέσεις ἀναλύεται ὡς ἀκολούθως:

Τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὅπως ἴσχυε μέχρι τήν 31η Μαρτίου 1979, ὥριζε ὅτι «οἱ ἀποδοχές πού καταβάλλονται σέ νόμισμα διάφορο τοῦ βελγικοῦ φράγκου ὑπολογίζονται βάσει τῶν ἰσοτιμιῶν πού γίνονται δεκτές ἀπό τό ΔΝΤ (Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο) καί ἴσχυαν τήν 1η Ἰανουαρίου 1965». Στίς «ἰσοτιμίες ΔΝΤ» γίνεται ἐπίσης ἀναφορά, προκειμένου γιά τίς μεταφορές πού προβλέπει τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII, οἱ ὁποῖες πραγματοποιοῦνται κατόπιν αἰτήσεως τῶν ὑπαλλήλων πού ἐπιθυμοῦν νά διαθέτουν, πχ. στήν χώρα καταγωγῆς τους, ἕνα μέρος τῶν ἀποδοχῶν τους.

Τό σύστημα αὐτό εἶχε θεσπισθεῖ σέ μιά ἐποχή πού οἱ τιμές συναλλάγματος ἦταν

σταθερές, ἡ δέ ἐφαρμογή του ἀπεδείχθη ἱκανοποιητική ὅσο διετηρεῖτο ἡ ἐν λόγω σταθερότητα. Δυσκολίες ἀνέκυψαν ὅταν ἄρχισε ἡ διακύμανση τῶν νομισμάτων δηλαδή ἀπό τό 1971 περίπου. Ἡ λύση πού υἱοθετήθη τήν ἐποχή ἐκείνη, πρός ἀντιμετώπιση τῆς καταστάσεως, συνίστατο στόν καθορισμό τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, πού προβλέπει τό ἄρθρο 64 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, κατά τρόπο ὥστε νά ἀντανακλᾶ ὄχι μόνο τήν ἐξέλιξη τοῦ κόστους ζωῆς, ἀλλά καί τίς διακυμάνσεις τῶν νομισμάτων. Φυσικά, ἡ λύση συνίστατο σέ μείωση τοῦ συντελεστοῦ πού ἐφαρμόζεται στίς χῶρες μέ ἰσχυρό νόμισμα καί, ἀντιστρόφως, σέ αὔξησή του στίς χῶρες μέ ἀσθενές νόμισμα, ὅπως ἡ Ἰταλία, τό Ἡνωμένο Βασίλειο καί ἡ Ἰρλανδία. Ἡ νομιμότητα τοῦ ἐν λόγω συστήματος εἶχε ἀμφισβητηθεῖ ἀπό τόν γενικό εἰσαγγελέα Mayras στίς προτάσεις του ἐπί τῆς ὑποθέσεως 26/74 (Gillet, Rec. 1975, σ. 478), γιά τόν λόγο ὅτι, κατά τήν γνώμη του, ἡ σύλληψη καί ἡ διατύπωση τοῦ ἄρθρου 64, προῆλθαν ἀπό τήν ἰδέα ὅτι ὁ συντελεστής ἔπρεπε νά ἀντισταθμίζει ἀποκλειστικά τίς διακυμάνσεις τοῦ κόστους ζωῆς. Πάντως, τό σύστημα ἀπεδείχθη στήν πράξη ἱκανοποιητικό, σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τούς μισθούς, καί δέν ἐπέφερε καμμία τροποποίηση τῶν καθαρῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων πού ὑπηρετοῦν ἐκτός Βελγίου ἤ Λουξεμβούργου, εἴτε τό νόμισμα τῆς χώρας εἶναι ἰσχυρό εἴτε ἀσθενές.

Ἀντίθετα, οἱ μεταφορές πού διενεργοῦνται ἀπό ὑπαλλήλους πού ὑπηρετοῦν σέ χῶρες τό νόμισμα τῶν ὁποίων κατέστη «ἀσθενές» πρός χῶρες μέ «ἰσχυρό» νόμισμα συνωδεύοντο ἀπό ἕνα «συναλλαγματικό ὄφελος». Ἐξ ἄλλου, στό μεταφερόμενο τμῆμα τῶν ἀποδοχῶν ἐφηρμόζετο ὁ ἴδιος συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς μέ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐφηρμόζετο ἐπί τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν (ἐκεῖνος δηλαδή πού ἴσχυε στόν τόπο διορισμοῦ καί ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε ὑπ' ὄψη τίς συγκεκριμένες συνθῆκες ζωῆς στόν ἐν λόγω τόπο). Ἕνα δεύτερο συναλλαγματικό ὄφελος προέκυπτε ἀπό τόν συνδυασμό τοῦ ὑψηλοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς τοῦ τόπου κατοικίας καί τῆς πληρωμῆς στό νόμισμα τῆς ἕδρας τοῦ ὀργάνου (ὅπως τό ἐπέτρεπε ἀφ' ἑνός τό ἄρθρο 82 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πού ἀφορᾶ τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς καί ἀφ' ἑτέρου τό ἄρθρο 45 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πού ἀφορᾶ τήν δυνατότητα ἐπιλογῆς μεταξύ τριῶν νομισμάτων πληρωμῆς).

Ἡ Ἐπιτροπή, σκοποῦσα νά θέσει τέρμα στίς ἀνωμαλίες πού προκαλοῦσε ἡ διατήρηση, στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, τῆς ἀναφορᾶς στίς «ἰσοτιμίες ΔΝΤ», ἐπρότεινε, τήν 1η Ἀπριλίου 1977, στό Συμβούλιο μία τροποποίηση τοῦ κανονισμοῦ, ἡ ὁποία προέβλεπε τήν ἐγκατάλειψη τῶν «ἰσοτιμιῶν ΔΝΤ» καί τήν ἀναπροσαρμογή τῶν τιμῶν συναλλάγματος (JO C 99 τῆς 22ας Ἀπριλίου 1977, σ. 5). Γιά τήν ἐν λόγω ἀναπροσαρμογή, προετάθη ὅπως τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὁρίζει ὅτι οἱ ἀποδοχές «θά ὑπολογίζονται βάσει τῆς ἰσοτιμίας (τοῦ νομίσματος πληρωμῆς) πρός τήν εὐρωπαϊκή λογιστική μονάδα κατά τήν 1η Ἰανουαρίου 1977» (ἡμερομηνία ἐπιδεχομένη τροποποίηση τουλάχιστον μία φορά κατ' ἔτος). Συγχρόνως, ὡς πρός τίς μεταφορές πού προβλέπει τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII, προετάθη νά πραγματοποιοῦνται «βάσει τῆς ἀξίας τῆς ΕΛΜ πού προσδιορίζεται στό ἄρθρο 63», στά μεταφερόμενα δέ ποσά νά «ἐφαρμόζεται ὁ συντελεστής πού προκύπτει ἀπό τήν ὑπάρχουσα σχέση μεταξύ τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἔχει καθορισθεῖ γιά τήν χώρα στήν ὁποία πραγματοποιεῖται

ἡ μεταφορά καί τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἔχει καθορισθεῖ γιά τήν χώρα ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ ὑπάλληλος».

Τό Συμβούλιο, βάσει τῆς προτάσεως αὐτῆς καί ἀφοῦ ἐζήτησε τήν σχετική γνώμη τῆς Συνελεύσεως καί τοῦ Δικαστηρίου, ἐξέδωσε, στίς 21 Δεκεμβρίου 1978, τόν κανονισμό 3085/78, ὁ ὁποῖος τροποποιεῖ τόν κανονισμό 259/68 περί ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται στό λοιπό προσωπικό τῶν Κοινοτήτων, σέ ὅ,τι ἰδίως ἀφορᾶ τίς τιμές συναλλάγματος, πού πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται, τόν κανονισμό 2530/72 καί τόν κανονισμό 1543/73 περί ὁρισμένων εἰδικῶν μέτρων (JO L 369, σ. 6). Ὁ κανονισμός αὐτός προβαίνει στήν ἀναπροσαρμογή τιμῶν συναλλάγματος πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, σύμφωνα μέ τήν ἀκόλουθη μέθοδο ἡ ὁποία ἔπρεπε νά τεθεῖ σέ ἐφαρμογή ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979: τό βελγικό φράγκο παραμένει τό νόμισμα στό ὁποῖο ἐκφράζονται οἱ ἀποδοχές, μετατρέπεται ὅμως, προκειμένου γιά πληρωμές σ' ἕνα ἄλλο νόμισμα, «βάσει τῶν τιμῶν συναλλάγματος πού χρησιμοποιοῦνται γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Κοινοτήτων κατά τήν 1η Ἰουλίου 1978». Ὅσον ἀφορᾶ τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς πού πρόκειται νά ἐφαρμοσθεῖ ἐπί τῶν μεταφερομένων ποσῶν, ὁ κανονισμός 3085/78 υἱοθέτησε τήν διατύπωση τῆς προτάσεως τῆς 1ης Ἀπριλίου 1977.

Παράλληλα μέ τήν ἀναπροσαρμογή τῶν τιμῶν συναλλάγματος, ἔπρεπε νά τροποποιηθοῦν οἱ τιμές τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς πού ἀντιστοιχοῦν στούς διαφόρους τόπους διορισμοῦ, ἔτσι ὥστε κάθε ὑπάλληλος (ἤ ἔκτακτος ὑπάλληλος) πού ὑπηρετεῖ ἐκτός Βελγίου καί Λουξεμβούργου νά διατηρεῖ τίς ἀποδοχές του, τοῦ Ἀπριλίου 1979, στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ τίς ἀποδοχές του τοῦ προηγουμένου μηνός, πρᾶγμα πού εἶχε γίνει μέ τόν κανονισμό 3086/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978, περί προσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζονται ἐπί τῶν ἀποδοχῶν καί συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, κατόπιν τῆς τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πού ἀφοροῦσε τίς χρησιμοποιητέες κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως (JO L 369, σ. 8) τιμές συναλλάγματος. Ἐφ' ὅσον τόσο τό ἀρχικό στάδιο (τό ὕψος τῶν ἀποδοχῶν σέ βελγικά φράγκα) μένει ἐξ ὑποθέσεως σταθερό, σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τίς πράξεις πληρωμῆς, ὅσο καί τό τελικό στάδιο (τό ὕψος τῶν ἀποδοχῶν σέ ἐθνικό νόμισμα πληρωμῆς) πρέπει φυσικά νά παραμείνει ἐπίσης σταθερό, εἶναι ἀναγκαῖο, κάθε φορά πού τροποποιεῖται μία ἀπό τίς παραμέτρους πού ὑπεισέρχονται κατά τήν πληρωμή (τιμή συναλλάγματος), ἡ δεύτερη παράμετρος (συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς) νά προσαρμόζεται ἔτσι ὥστε νά διασφαλίζεται ἡ ἀντικειμενικότητα τῆς ὅλης ἐνεργείας.

Οἱ προσφεύγοντες, γερμανικῆς ἰθαγενείας, ἔκτακτοι ὑπάλληλοι τοῦ Joint European Torus (JET) Joint Undertaking, διαμαρτύρονται γιά τή ζημία πού τούς προκαλεῖ ἡ νέα ρύθμιση τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78 καί ἡ ὁποία συνεπάγεται εἰς βάρος τους αὔξηση τοῦ κόστους τῶν πράξεων μεταφορᾶς, πού πραγματοποιοῦνται βάσει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, κατόπιν αἰτήσεώς τους καί μέ τήν μεσολάβηση τοῦ ὀργάνου.

Στίς προσφορές ἐργασίας πού ὑπέγραψε στίς 8 Νοεμβρίου καί στίς 13 Δεκεμβρίου 1978 ἀντίστοιχα (πρός τόν Venus) καί στίς 27 Ὀκτωβρίου 1978 (πρός τόν Obert) ὁ προϊστάμενος προσωπικοῦ τοῦ «JET», διευκρινίζετο ὅτι ἡ προσφερομένη ἀμοιβή ἀνελύετο σέ δύο μέρη, ἕνα καταβαλλόμενο σέ λίρες στερλίνες στόν τόπο ἐργασίας, βάσει τῆς σχέσεως £ 1 = 140 BFR καί τό ἄλλο, τό λεγόμενο μεταφερόμενο μέρος, καταβαλλόμενο σέ γερμανικά μάρκα στήν χώρα καταγωγῆς, βάσει τῆς σχέσεως 1 DM = 13,66 BFR.

Βάσει τῆς νέας ρυθμίσεως, ἡ τιμή συναλλάγματος τοῦ DM σέ σχέση μέ τό BFR ἀπό 12,50 ἔγινε 15,76 BFR, οἱ δέ μεταφορές ἀπό τό Ἡνωμένο Βασίλειο, χώρα διορισμοῦ, πρός τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, χώρα καταγωγῆς, πραγματοποιοῦνται ἐφ' ἑξῆς βάσει τῆς σχέσεως £ 1 = 6,096 DM, ἐνῶ πρίν ἡ μεταφορά ἐγίνετο βάσει τῆς σχέσεως £ 1 = (140: 13,66 =) 10,24 DM. Ἔτσι, γιά τήν μεταφορά τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ τῶν 1 000 DM τό ἀντίτιμο ἀπό £ 97,57 στερλίνες (ἀντίστοιχες πρός 13 660 BFR), πού ἦταν τόν Μάρτιο τοῦ 1979, βάσει τῶν παλαιῶν τιμῶν συναλλάγματος ἔγινε τόν Ἀπρίλιο £ 164,05 στερλίνες, βάσει τῶν νέων τιμῶν πού προβλέπει τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως (£ 1 = 3,86 DM) καί τῆς διορθώσεως πού προκύπτει ἀπό τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς στήν σχέση μεταξύ τού νέου συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς «Γερμανίας» (98,7) καί τοῦ νέου συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς «Ἡνωμένο Βασίλειο» (62,5).

Στήν περίπτωση τοῦ Venus, οἱ μεταφορές τοῦ ὁποίου κατά τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1979 ἀνῆλθαν σέ 4 318,96 DM, ἡ ἐπί πλέον ἐπιβάρυνση ἀνέρχεται σέ

£ 709,38 (ἀντίτιμο τοῦ μεταφερθέντος κατά τόν Ἀπρίλιο ποσοῦ)
— £ 421,40 (ἀντίτιμο τοῦ μεταφερθέντος κατά τόν Μάρτιο ποσοῦ)
£ 287,98

Στήν περίπτωση τοῦ Obert, οἱ μεταφορές τοῦ ὁποίου ἀνέρχονται σέ 4 363,03 DM, ἡ ἐπί πλέον ἐπιβάρυνση ἀνέρχεται σέ

£ 716,61 (ἀντίτιμο τοῦ ποσοῦ κατά τόν Ἀπρίλιο)
— £ 425,70 (ἀντίτιμο τοῦ ποσοῦ κατά τόν Μάρτιο)
£ 290,91

Ὁ προϊστάμενος προσωπικοῦ τοῦ «JET Joint Undertaking», μέ ἐγκύκλιο τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979, ἐνημέρωσε τό προσωπικό τῆς Εὐρατόμ καί τοῦ JET ὅτι ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979 ἄρχεται ἡ ἰσχύς νέων κανόνων ὑπολογισμοῦ τοῦ μεταφερομένου μέρους τῶν ἀποδοχῶν, δηλαδή οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78.

Πρίν κυκλοφορήσει ἡ ἐν λόγω ἐγκύκλιος, οἱ προσφεύγοντες ὑπέβαλαν στήν Ἐπιτροπή τήν ἀπό 26 Μαρτίου 1979 ἔνσταση. Μέ τήν ἐν λόγω ἔνσταση, οἱ προσφεύγοντες ἐπεδίωκαν τήν μή ἐφαρμογή τῶν ἀνωτέρω κανονισμῶν ἤ τουλάχιστον τήν λήψη «τῶν ἐνδεδειγμένων μεταβατικῶν μέτρων».

Ἡ Ἐπιτροπή ἀπήντησε στίς 12 Ἰουλίου 1979 στούς ἐνδιαφερομένους ὅτι ἀφ' ἑνός δέν ἠδύνατο, χωρίς νά διαπράξει ὑπέρβαση ἐξουσίας, νά μή ἐφαρμόσει κανονισμούς τοῦ Συμβουλίου πού ἔχουν τεθεῖ κανονικῶς ἐν ἰσχύι καί ἀφ' ἑτέρου, ὡς πρός τήν οὐσία, ὅτι ἐπεδοκίμαζε τίς ἐπελθοῦσες μεταρρυθμίσεις στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Οἱ παροῦσες προσφυγές ἐπρωτοκολλήθησαν στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 22 Ὀκτωβρίου 1979 (στήν περίπτωση τῆς προσφυγῆς Venus, 783/79) καί στίς 26 Ὀκτωβρίου 1979 (στήν περίπτωση τῆς προσφυγῆς Obert, 786/79) ἀντιστοίχως.

Μέ Διάταξη τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1979, τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἀπεφάσισε νά ἑνώσει καί νά συνεκδικάσει τίς ὑποθέσεις, πρός διευκόλυνση τῆς διαδικασίας καί πρός ἔκδοση κοινῆς ἀποφάσεως.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Προτάσεις τῶν διαδίκων

Οἱ *προσφεύγοντες* ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριο:

1) Νά ἀκυρώσει ἤ τουλάχιστον νά ἀναγνωρίσει ὅτι δέν ἔχει ἐφαρμογή ἐπί τῶν προσφευγόντων ἡ ἀπόφαση τοῦ ἐργοδότου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ τιμή μετατροπῆς τοῦ μεταφερομένου τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τους ὁρίζεται σέ £ 1 = 6,09 DM·

2) νά ἀποφανθεῖ, ἀντίθετα, ὅτι ἡ τιμή μετατροπῆς τοῦ ἐν λόγω μεταφερομένου τμήματος παραμένει αὐτή πού καθωρίσθη συμβατικῶς μεταξύ τῶν μερῶν, δηλαδή £ 1 = (140 : 13,60) = 10,24 DM·

3) νά ὑποχρεώσει τήν Ἐπιτροπή νά ἀποκαταστήσει τήν μισθολογική ἀπώλεια πού ὑπέστησαν οἱ προσφεύγοντες ἐκ τῆς ἐπιδίκου κανονιστικῆς ρυθμίσεως καί ἀπό τῆς ἡμέρας ἐφαρμογῆς της·

4) νά καταδικάσει τούς καθ' ὧν στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

1) νά ἀπορρίψει ὡς ἀπαράδεκτες τίς παροῦσες προσφυγές·

2) ἐπικουρικῶς, νά τίς ἀπορρίψει ὡς ἀβάσιμες.

Τό *Συμβούλιο,* μέ παρεμπίπτον ὑπόμνημά του, πού κατετέθη δυνάμει τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο νά κηρύξει τίς προσφυγές ἀπαράδεκτες κατά τό μέρος πού στρέφονται ἐναντίον του.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Οἱ *προσφεύγοντες* ἰσχυρίζονται ὅτι τά δικαιώματα καί οἱ ὑποχρεώσεις τους, ὑπό τήν ἰδιότητά τους ὡς ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, ἀπορρέουν κυρίως ἀπό τήν σύμβαση προσλήψεώς τους καί ὄχι ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων (ὑπόθεση 25/68, Schertzer κατά Κοινοβουλίου Rec. 1977, σ. 1729).

Οἱ προσφορές ἐργασίας πού ἀπεδέχθησαν οἱ προσφεύγοντες καθώριζαν ὅτι ἡ τιμή μετατροπῆς τοῦ τμήματος τῶν ἀποδοχῶν πού μεταφέρεται στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας εἶναι 1 DM = 13,66 BFR.

Οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78 εἶχαν ὡς συνέπεια νά μεταβάλουν μονομερῶς τήν συμβατική τιμή μετατροπῆς καί ἐπομένως ὁ ἐργοδότης παρεβίασε κεκτημένα ἐκ τῆς συμβάσεως δικαιώματα τῶν προσφευγόντων.

Οἱ προσφεύγοντες ὑποστηρίζουν ὅτι ἐγκατέλειψαν τίς ἐργασίες τους καί τίς οἰκογένειές τους στήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, γιά νά ἀποδεχθοῦν τίς θέσεις πού προσέφερε ἡ Ἐπιτροπή, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη σέ συγκεκριμένες καί βάσει ἀριθμῶν προτάσεις, πού τούς ὑπεβλήθησαν κατά τήν διάρκεια τῶν συζητήσεων πού προηγήθησαν τῆς προσλήψεώς τους. Ἡ δυνατότητα μεταφορᾶς στήν χώρα καταγωγῆς τους, ὅπου ἐξακολουθοῦσαν νά τούς βαρύνουν σημαντικές οἰκονομικές ὑποχρεώσεις, ἑνός σημαντικοῦ τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τους μέ τήν σχέση 1 DM = 13,66 BFR, τούς ὡδήγησε στήν συμφωνία καί κατά συνέπεια θά ἔπρεπε νά θεωρηθεῖ ὡς οὐσιῶδες στοιχεῖο αὐτῆς.

Οἱ προσφεύγοντες ἰσχυρίζονται ὅτι θά ἦταν ἀντίθετο πρός τήν γενική ἀρχή τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου νά ἐκτεθοῦν σέ ἀνατροπή τῶν συνθηκῶν, πού προεκλήθη ἀπό τήν πρός τό χειρότερο μεταβολή τῶν θεμελιωδῶν ὅρων οἱ ὁποῖοι ἦταν καθοριστικῆς φύσεως γιά τήν ἀποδοχή τῆς θέσεώς τους.

Οἱ προσφεύγοντες θεωροῦν, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ ἐργοδότης μεταβάλλοντας μονομερῶς τούς ὅρους ἀμοιβῆς τους, παρεβίασε τόν κανόνα πού ἔχει διατυπώσει τό Δικαστήριο στήν ἀπόφασή του τῆς 5ης Ἰουνίου 1973 (ὑπόθεση 81/72 Ἐπιτροπή κατά Συμβουλίου Rec. 1973, σ. 575) περί προστασίας τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης πού δύνανται νά ἔχουν οἱ διοικούμενοι γιά τήν ἐκ μέρους τῆς ἀρχῆς τήρηση τῶν ὑποσχέσεών της.

Ἡ *Ἐπιτροπή* μέ ὑπόμνημα ἀντικρούσεώς της θέτει ἐν ἀμφιβόλω τό παραδεκτό τῶν ἐν λόγω προσφυγῶν καί τοῦτο γιά περισσοτέρους τοῦ ἑνός λόγους.

Ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι οἱ προσφεύγοντες ζητοῦν τήν ἀκύρωση τῆς «ἀποφάσεως τοῦ ἐργοδότου, σύμφωνα μέ τήν

ὁποία ἡ τιμή μετατροπῆς τοῦ μεταφερομένου τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τους ὁρίζεται σέ £ 1 = 6,09 DM», χωρίς νά προσδιορίζουν τήν ἡμερομηνία καί τήν φύση τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὡς ἐκ τούτου ὅτι πρέπει νά ἐξετασθοῦν τρεῖς ὑποθέσεις:

— Ὑπόθεση πρώτη: Μέ τίς προσφυγές ἐπιδιώκεται ἡ ἀκύρωση καί ἡ μή ἐφαρμογή τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78 τοῦ Συμβουλίου.

Σέ μιά τέτοια περίπτωση, ἡ Ἐπιτροπή διαπιστώνει ὅτι οἱ παροῦσες προσφυγές εἶναι ἀπαράδεκτες, ἐν ὄψει τῆς ἀπό 4ης Ὀκτωβρίου 1979 Διατάξεως τοῦ Δικαστηρίου στήν ὑπόθεση 48/79 (Ooms καί λοιποί κατά Ἐπιτροπῆς Rec. 1979, σ. 3121), στήν ὁποία τό Δικαστήριο εἶπε:

«σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 91 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, οἱ προσφυγές τῶν ὑπαλλήλων πού ἀσκοῦνται βάσει τοῦ ἄρθρου 179 ΕΟΚ πρέπει νά στρέφονται κατά τῆς ἁρμοδίας διά τούς διορισμούς ἀρχῆς καί νά ἀφοροῦν πράξεις ἤ παραλήψεις οἱ ὁποῖες *προέρχονται ἀπό τήν ἐν λόγω ἀρχή* καί εἶναι βλαπτικές γιά τούς προσφεύγοντες. Ἡ παροῦσα προσφυγή δέν πληροῖ τήν προϋπόθεση αὐτή, διότι ἀποβλέπει στήν ἀκύρωση κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου... Ἐπειδή ἐξ ἄλλου οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78 δέν συνιστοῦν οὔτε ἀπόφαση, ἀποδέκτες τῆς ὁποίας εἶναι οἱ προσφεύγοντες, οὔτε ἀπόφαση ἡ ὁποία, καίτοι ἔχει ληφθεῖ μέ τήν μορφή κανονισμοῦ, τούς ἀφορᾶ ὡστόσο, ἀμέσως καί ἀτομικῶς, ἡ προσφυγή εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτη κατά τό μέρος πού στηρίζεται στό ἄρθρο 173 ΕΟΚ.»

— Ὑπόθεση δεύτερη: Μέ τίς προσφυγές ἐπιδιώκεται ἡ ἀκύρωση τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979 ἐγκυκλίου, πού ἐξεδόθη ἀπό τίς διοικητικές ὑπηρεσίες τοῦ JET.

Ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι τό ἐν λόγω ἐνημερωτικό σημείωμα δέν συνιστᾶ πράξη ἐπιδεχομένη προσφυγῆς. Πρόκειται γιά ἔγγραφο καθαρῶς ἐνημερωτικοῦ χαρακτῆρος πού ἀναφέρεται στό περιεχόμενο καί τίς συνέπειες τῶν νέων διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί ἀποβλέπει στήν παροχή «διευκρινίσεων» ὡς πρός τίς συνέπειες τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78. Ἑπομένως, κατά τήν Ἐπιτροπή, τό ἐνημερωτικό σημείωμα δέν συνιστᾶ βλαπτική πράξη ἐπιδεχομένη προσφυγή. Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ἡ ἔννοια τῆς βλαπτικῆς πράξεως συνδέεται ἀρρήκτως μέ τήν ἔννοια τοῦ ἐννόμου συμφέροντος πρός ἐνεργητική νομιμοποίηση· κατά τήν Ἐπιτροπή, οἱ προσφεύγοντες δέν θά ἔχουν κανένα συμφέρον ἀπό τήν ἀκύρωση τῆς ἐπιδίκου ἐγκυκλίου, τῆς ὁποίας οὔτε ἡ νομιμότητα οὔτε αὐτή καθ' ἑαυτή ἡ ὕπαρξη ἐπηρεάζουν τήν νομιμότητα τῶν μεταγενεστέρων ἀποφάσεων περί καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν, ἀποφάσεων οἱ ὁποῖες ἐλήφθησαν εἰς ἐκτέλεση, ὄχι τῆς ἐγκυκλίου, ἀλλά τῶν νέων διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Ἡ βλάβη λοιπόν κατά τῆς ὁποίας διαμαρτύρονται οἱ προσφεύγοντες δέν πρέπει νά ἀναζητηθεῖ οὔτε στήν βασική πράξη, πού εἶναι οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78, οὔτε στήν ἐνημερωτικοῦ χαρακτῆρος ἐγκύκλιο τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979, ἀλλά στίς ἀποφάσεις περί καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ἀπριλίου, οἱ ὁποῖες καί προεκάλεσαν τήν βλάβη πού ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπέστησαν.

— Ὑπόθεση τρίτη: Μέ τίς προσφυγές ἐπιδιώκεται ἡ ἀκύρωση τῶν ἀτομικῶν ἀποφάσεων περί καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ἀπριλίου 1979, μέ τίς ὁποῖες ἐφηρμόσθησαν γιά πρώτη φορά οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78.

Ἡ Ἐπιτροπή διαπιστώνει ὅτι οἱ προσφυγές, καί ὑπό τήν τρίτη αὐτή ὑπόθεση, δέν παρίστανται ὡς παραδεκτές, διότι ἡ καταβολή τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ἀπριλίου στούς προσφεύγοντες δέν ἀπετέλεσε ἐκ μέρους τους ἀντικείμενο ἐνστάσεως. Μέ τήν ἔνσταση

τους τῆς 26ης Μαρτίου 1979, στρεφομένης κατά τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78, ἐζήτησαν τήν μή ἐφαρμογή ἐπ' αὐτῶν τῆς κανονιστικῆς ρυθμίσεως. Μετά τήν ἀπόρριψη τῆς ἐν λόγω ἐνστάσεως, στούς προσφεύγοντες ἐναπέκειτο νά ὑποβάλουν ἔνσταση κατά τῆς ἰδίας τῆς ἀποφάσεως περί καταβολῆς. Τέτοια ὅμως, ἔνσταση οὐδέποτε ὑπεβλήθη.

Διά τούς ἀνωτέρω λόγους, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι τό πρῶτο αἴτημα τῆς προσφυγῆς εἶναι ἀπαράδεκτο.

Ὅσον ἀφορᾶ τό δεύτερο αἴτημα, μέ τό ὁποῖο ζητεῖται ἡ ἀποκατάσταση τῆς δῆθεν μισθολογικῆς ἀπωλείας, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτο, ἐν ὄψει τοῦ ἀπαραδέκτου τοῦ πρώτου αἰτήματος τῆς προσφυγῆς.

Ἡ Ἐπιτροπή στηρίζεται στήν ἀπόφαση τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1967 τοῦ Δικαστηρίου (ὑπόθεση 4/67 Collignon-Müller κατά Ἐπιτροπῆς Rec., σ. 470), μέ τήν ὁποία τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη ὅτι «τό ἀπαράδεκτο τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως συνεπάγεται τό ἀπαράδεκτο ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως στενά συνδεδεμένης μετά τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως».

Οἱ *προσφεύγοντες* ἰσχυρίζονται μέ τό ἀπαντητικό τους ὑπόμνημα ὅτι ὄχι μόνον ὑπέβαλαν ἔνσταση στίς 26 Μαρτίου 1979, ἀλλά καί συλλογική ἔνσταση μέ ἡμερομηνία 15 Μαρτίου 1979, ὑπογεγραμμένη ἀπό ὅλους τούς ὑπαλλήλους Εὐρατόμ τοῦ JET. Παρατηροῦν, ἀκόμη, ὅτι ἡ Ἐπιτροπή, κατά τήν ἐξέτασή της τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς, παραλείπει νά ἀναφέρει τήν ρητή ἀπόφαση, περί ἀπορρίψεως τῆς διοικητικῆς ἐνστάσεως, πού ὑπεγράφη ἀπό τόν κ. Tugendhat στίς 12 Ἰουλίου 1979.

Ὡς πρός τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς, οἱ προσφεύγοντες θεωροῦν ὅτι ἐσφαλμένως, ὅπως πράττει ἡ Ἐπιτροπή, χαρακτηρίζεται τό πληροφοριακό σημείωμα τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979 ὡς ἔγγραφο καθαρῶς ἐνημερωτικοῦ χαρακτῆρος καί ἐπομένως ὡς μή δυνάμενο νά προσβληθεῖ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου. Πράγματι, μέ τό ἐν λόγω ἐνημερωτικό σημείωμα ὁ ἐργοδότης ἐγνώρισε στό προσωπικό τοῦ JET Joint Undertaking ὅτι ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979, οἱ νέοι κανόνες περί μεθόδου ὑπολογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν καί τῶν τιμῶν συναλλάγματος γιά πραγματοποιούμενες μεταφορές, πού ἐθέσπισαν οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78 θά ἐφαρμόζονται ἐπίσης στίς καταβαλλόμενες ὑπό τοῦ JET ἀποδοχές. Ἑπομένως, τό σημείωμα τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979 κατέστησε γιά πρώτη φορά γνωστό στούς προσφεύγοντες ὅτι οἱ νέες τιμές συναλλάγματος ἔπρεπε νά ἐφαρμοσθοῦν ἐπί τῶν μεταφορῶν πού διενεργεῖ τό ἐπί συμβάσει προσωπικό τοῦ JET. Κατά συνέπεια, τό ἐν λόγω σημείωμα δέν ἔχει ἁπλῶς ἐνημερωτικό χαρακτήρα.

Οἱ προσφεύγοντες ὑποστηρίζουν ὅτι ἦταν ἀδύνατο νά στρέψουν τήν προσφυγή τους κατά τῶν ἐκκαθαριστικῶν σημειωμάτων ἀποδοχῶν, διότι θά ἔπρεπε κάθε μῆνα, ἀπό τόν Ἀπρίλιο καί μετά, νά ὑποβάλλουν διοικητική ἔνσταση κατά τοῦ μηνιαίου ἀναλυτικοῦ δελτίου μισθοδοσίας, μέχρις ὅτου τό Δικαστήριο ἐκδώσει τελικῶς ἀπόφαση ἐπί τῆς προσφυγῆς.

Οἱ προσφεύγοντες θεωροῦν ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἐγκύρως ἐπελήφθη τῆς διαφορᾶς μέ τίς δύο διοικητικές ἐνστάσεις τῆς 15ης καί 26ης Μαρτίου 1979. Κατ' αὐτούς, ἐξεπληρώθη ὁ σκοπός τοῦ ἄρθρου 91 παράγραφος 2, τό ὁποῖο ἀποβλέπει νά διευκολύνει τόν φιλικό διακανονισμό τῆς διαφορᾶς πού ἀνακύπτει μεταξύ ὑπαλλήλων ἤ λοιποῦ προσωπικοῦ καί τῆς Διοικήσεως. Ἦταν ἑπομένως περιττό νά ὑποβληθοῦν νέες ἐνστάσεις κατά τῶν μεταγενεστέρων ἀποφάσεων τοῦ ἐργοδότου καί ἰδίως κατά τοῦ ἐνημερωτικοῦ σημειώματος τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979, καθώς καί κατά τῶν μηνιαίων ἐκκαθαριστικῶν σημειωμάτων ἀποδοχῶν.

Οἱ προσφεύγοντες θεωροῦν ὅτι οἱ κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου δύνανται νά προσβληθοῦν ἀπό τούς ὑπαλλήλους ἐμμέσως, μέσω τῆς διαδικασίας τῆς ἐνστάσεως ἐλλείψεως νομιμότητος (ἄρθρο 184 τῆς συνθήκης).

Γιά ὅλους τούς ἀνωτέρω λόγους, οἱ προσφεύγοντες εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἡ προσφυγή τους εἶναι παραδεκτή. Κατά συνέπεια, εἶναι ἐπίσης παραδεκτό τό αἴτημά τους περί ἀποκαταστάσεως τῆς ζημίας πού ὑπέστησαν ἐκ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78. Οἱ προσφεύγοντες θεωροῦν ὅτι τό περί ἀποκαταστάσεως αἴτημα ἀπορρέει ἐμμέσως, ἀλλ' ὄχι σαφῶς, ἀπό τό περί ἀκυρώσεως αἴτημα.

Ἡ *Ἐπιτροπή*, μέ τό ὑπόμνημα ἀνταπαντήσεώς της, παρατηρεῖ ὅτι οἱ κανονισμοί δέν δύνανται νά προσβληθοῦν δυνάμει τῆς ἐνστάσεως ἐλλείψεως νομιμότητος πού προβλέπει τό ἄρθρο 184 τῆς συνθήκης, ἀφοῦ οἱ προσφυγές δέν εἶναι παραδεκτές οὔτε βάσει τοῦ ἄρθρου 179 οὔτε βάσει τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης. Προσφυγές ὑπαλλήλων πού ἀσκοῦνται βάσει τοῦ ἄρθρου 179 πρέπει νά στρέφονται κατά τῆς ἁρμοδίας διά τούς διορισμούς ἀρχῆς καί νά ἀφοροῦν πράξεις ἤ παραλείψεις τῆς ἐν λόγω ἀρχῆς, προϋπόθεση ἡ ὁποία δέν πληροῦται ὅταν ἡ προσφυγή στρέφεται κατά κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου.

Ἐξ ἄλλου, δεδομένου ὅτι οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78 δέν συνιστοῦν ἀπόφαση τῆς ὁποίας ἀποδέκτες εἶναι οἱ προσφεύγοντες, ἡ προσφυγή θά ἦταν ἐπίσης ἀπαράδεκτη, ἔστω κι ἄν ἐστηρίζετο στό ἄρθρο 173 τῆς συνθήκης.

Ἡ Ἐπιτροπή ἰσχυρίζεται ὅτι τό ἐνημερωτικό σημείωμα τῆς 4ης Ἀπριλίου δέν συνιστᾶ βλαπτική πράξη ἐπιδεχομένη προσφυγή. Τό ἐν λόγω σημείωμα δέν δύναται νά ἔχει χαρακτήρα γενικῆς ἀποφάσεως, τῆς ὁποίας τό ἀντικείμενο εἶναι ἡ ἐπέκταση τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78 ἐπί τμήματος τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς. Πράγματι, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι οἱ ἐν λόγω κανονισμοί, ἀφ' ἑαυτῶν δεσμευτικοί καί ἐκτελεστοί, δεσμεύουν, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἐφαρμογῆς τους, τό σύνολο τοῦ προσωπικοῦ. Οἱ προσφεύγοντες ὤφειλαν νά γνωρίζουν ὅτι ἡ κατάστασή τους διέπεται ἀπό τό «καθεστώς πού ἐφαρμόζεται στό λοιπό προσωπικό», καθώς καί ἀπό τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII, τό ὁποῖο, σέ συνδυασμό καί μέ τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ρυθμίζει τούς τρόπους κατά τούς ὁποίους ὁ ὑπάλληλος δύναται νά μεταφέρει μέρος τῶν ἀποδοχῶν του. Ὤφειλαν νά γνωρίζουν ὅτι οἱ ἐν λόγω διατάξεις ἐτροποποιήθησαν μέ τούς κανονισμούς 3085/78 καί 3086/78. Ἡ Ἐπιτροπή ἀπορρίπτει ἐπομένως τό ἐπιχείρημα τῶν προσφευγόντων, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο τό ἐνημερωτικό σημείωμα τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979 «... ἐπέχει θέση τῆς ἔναντι αὐτῶν ἀποφάσεως, τῆς ὁποίας ζητοῦν τήν ἀκύρωση καί τῆς ὁποίας δέν γνωρίζουν τήν ἀκριβή ἡμερομηνία καί φύση».

Ἡ Ἐπιτροπή ἀπορρίπτει ἐπίσης τό ἐπιχείρημα τῶν προσφευγόντων περί τῆς ἀνάγκης ὑποβολῆς κάθε μῆνα, μετά τόν Ἀπρίλιο, διοικητικῆς ἐνστάσεως κατά τοῦ μηνιαίου ἐκκαθαριστικοῦ σημειώματος ἀποδοχῶν. Κατά τήν Ἐπιτροπή, ἔνσταση καί ἀκολούθως προσφυγή στρεφόμενες κατά τοῦ ἐκκαθαριστικοῦ σημειώματος ἀποδοχῶν τοῦ Ἀπριλίου 1979 θά ἰσοδυναμοῦσε μέ ἔνσταση καί προσφυγή καί κατά τῶν μεταγενεστέρων ἐκκαθαριστικῶν σημειωμάτων ἀποδοχῶν.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν παρατήρηση τῶν προσφευγόντων, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ προσφυγή στρέφεται καί κατά τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 12ης Ἰουλίου 1979 περί ρητῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεώς τους, ἡ Ἐπιτροπή διαπιστώνει ὅτι ἡ πάγια νομολογία τοῦ Δικαστηρίου ἐμφαίνει ὅτι μιά τέτοια προσφυγή ἔπρεπε νά εἶναι ἀπαράδεκτος (ἀπόφαση τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1973, ὑπόθεση 33/72 Gunnella κατά Ἐπιτροπῆς, Rec. 1973, σ. 475 καί ἀπόφαση τῆς 15ης Ἰουνίου 1976, ὑπόθεση 1/76, Mack κατά Ἐπιτροπῆς Rec. 1976, σ. 1017). Βλαπτικές πράξεις, εἶναι πράξεις δυνάμενες νά ἐπηρεάσουν ἄμεσα μιά συγκεκριμένη νομική κατάσταση (ἀπόφαση τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1969, ὑπόθεση 32/68 Grasselli κατά Ἐπιτροπῆς, Rec. 1979, σ. 505).

Βεβαιωτικοῦ χαρακτῆρος πράξη, εἶναι ἡ πράξη μέ τήν ὁποία, ὅπως μέ τήν ἀπόφαση τῆς 12ης Ἰουλίου 1979 τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ

άρμοδία διά τούς διορισμούς άρχή, πρός τήν όποία ἔχει ὑποβληθεῖ πρηγουμένως ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἐπιβεβαιώνει μέ τήν ἀπάντησή της τήν ἀπόφαση κατά τῆς ὁποίας ἔχει στραφεῖ ἡ ἔνσταση. Ἡ προσφυγή πρέπει νά στρέφεται κατά τῆς βλαπτικῆς πράξεως καί ὄχι κατά τῆς βεβαιωτικοῦ χαρακτῆρος πράξεως.

Τό *Συμβούλιο,* μέ τήν ἔνσταση ἀπαραδέκτου πού προβάλλει, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ βλαπτική πράξη ἀποτελεῖ διοικητικό μέτρο πού ἔλαβε ἡ Ἐπιτροπή, ἡ ἐφαρμογή δηλαδή ἐπί τῶν προσφευγόντων, ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979 καί ἐπί τοῦ μεταφερομένου τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τους, τῶν τιμῶν μετατροπῆς, ὅπως αὐτές προκύπτουν ἀπό τούς κανονισμούς 3085/78 καί 3086/78. Κατά τό Συμβούλιο, ἡ ἐφαρμογή τῶν ἐν λόγω τιμῶν βαρύνει τήν Ἐπιτροπή, ὡς ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, ὅσον ἀφορᾶ τούς ὑπαλλήλους τοῦ JET Joint Undertaking, τούς προσλαμβάνει αὐτή. Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές, τό Συμβούλιο εἶναι τῆς γνώμης ὅτι οἱ προσφυγές δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς ἄμεσες προσφυγές κατά τοῦ Συμβουλίου.

Τό ἄρθρο 91 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ὁρίζει ὅτι τό Δικαστήριο εἶναι ἁρμόδιο νά ἀποφαίνεται «... ἐπί κάθε διαφορᾶς μεταξύ μιᾶς τῶν Κοινοτήτων καί ἑνός ἐκ τῶν προσώπων πού ἀναφέρονται στόν παρόντα κανονισμό, ἡ ὁποία ἀφορᾶ τήν νομιμότητα πράξεως πού βλάπτει τό πρόσωπο αὐτό, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2». Ἡ τελευταία αὐτή διάταξη καθορίζει τήν ἔννοια τῆς βλαπτικῆς πράξεως, ὁρίζοντας ὅτι ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή πρέπει νά ἔχει λάβει μία τέτοια ἀπόφαση ἤ νά ἔχει παραλείψει νά λάβει ἕνα μέτρο, ἐπιβαλλόμενο ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Τό Συμβούλιο ἰσχυρίζεται ἑπομένως ὅτι, ἐφ' ὅσον αὐτό δέν εἶναι ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή ὡς πρός τούς προσφεύγοντες, μία δική του πράξη δέν δύναται νά συνιστᾶ βλαπτική πράξη κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Ὡς πρός τό αἴτημα τῶν προσφευγόντων νά ὑποχρεωθεῖ ἡ Ἐπιτροπή σέ ἀπόδοση τῆς μισθολογικῆς ἀπωλείας πού ὑπέστησαν λόγω τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78 καί ἀπό τήν ἡμερομηνία ἐφαρμογῆς τους, τό Συμβούλιο στηρίζεται στήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου (ἀπόφαση τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου 1975, ὑπόθεση 9/75 Meyer-Burckhardt κατά Ἐπιτροπῆς, Rec. 1975, σ. 1171 καί ἀπόφαση τῆς 17ης Φεβρουαρίου 1977, ὑπόθεση 48/76 Reinarz κατά Ἐπιτροπῆς καί Συμβουλίου Rec. 1977, σ. 291), γιά νά ὑποστηρίξει ὅτι οἱ περί ἐξωσυμβατικῆς εὐθύνης ἀγωγές τῶν προσφευγόντων εἶναι ἀπαράδεκτες γιά τούς αὐτούς λόγους, πού διετυπώθησαν σχετικά μέ τήν προσφυγή ἀκυρώσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Οἱ *προσφεύγοντες,* μέ τήν ἀπάντησή τους ἐπί τῆς ἐνστάσεως ἀπαραδέκτου πού προέβαλε τό Συμβούλιο, βεβαιώνουν ὅτι δέν προτίθενται νά ἀσκήσουν ἀπ' εὐθείας προσφυγή κατά τοῦ Συμβουλίου, ἀλλά πιστεύουν ὅτι εἶναι πρόσφορο νά δυνηθεῖ τό Συμβούλιο, ὡς ἀρχή ἡ ὁποία ἐθέσπισε τούς ἐπιδίκους κανονισμούς, νά διατυπώσει τίς ἀπόψεις του ἐπί τῶν προσαπτομένων λόγων παρανομίας.

Οἱ προσφεύγονες θεωροῦν ὅτι πληροῦνται οἱ προϋποθέσεις τοῦ παραδεκτοῦ πού θέτει τό ἄρθρο 184 τῆς συνθήκης.

Ἡ προσφυγή στρέφεται, κυρίως, κατά τῆς βλαπτικῆς ἀποφάσεως πού ἐξέδωσε ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, ἡ ὁποία καί ἐπελήφθη προηγουμένως τῆς διαφορᾶς σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἡ βλαπτική αὐτή ἀπόφαση ἐλήφθη βάσει δύο κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου. Ἑπομένως, κατά τούς προσφεύγονες, προκύπτει ὅτι πληροῦνται οἱ προϋποθέσεις τοῦ παραδεκτοῦ τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί ἐκεῖνες τοῦ ἄρθρου 184 τῆς συνθήκης.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν βάση τοῦ ἄρθρου 215 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ἀγωγή περί ἐξωσυμβατικῆς εὐθύνης, οἱ προσφεύγοντες βεβαιώνουν ὅτι δέν ἰσχυρίζονται ὅτι

άσκοῦν τέτοια ἀγωγή, οὔτε κατά τοῦ Συμβουλίου οὔτε κατά τῆς Ἐπιτροπῆς. Κατά τούς προσφεύγοντες, ἡ ὑποχρέωση τῆς Ἐπιτροπῆς νά τούς ἀποζημιώσει γιά τήν ἀπώλεια τοῦ μισθοῦ τους πηγάζει ἀπό τήν παραβίαση τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ ἐν λόγω σύμβαση ὑφίσταται μεταξύ Ἐπιτροπῆς καί προσφευγόντων καί οὐδέν πρόβλημα θέτει γιά τό Συμβούλιο.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι ἀγόρευσαν κατά τίς συνεδριάσεις τῆς 19ης καί 20ῆς Φεβρουαρίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 14ης Μαΐου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφα πού κατετέθησαν στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 22 Ὀκτωβρίου 1979 καί στίς 26 Ὀκτωβρίου 1979, οἱ προσφεύγοντες, ὁ δόκτωρ G. Venus καί ὁ δόκτωρ W. Obert, ἔκτακτοι ὑπάλληλοι τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπηρετοῦντες στήν κοινή ἐπιχείρηση «Joint European Torus (JET), Joint Undertaking» στό Ἡνωμένο Βασίλειο, ἤσκησαν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, προσφυγές μέ τίς ὁποῖες ζητοῦν τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ ἰσοτιμία μετατροπῆς τοῦ μεταφερομένου τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τους καθωρίσθη σέ £ 1 = 6,09 DM.

2 Μέ ἀπόφαση τῆς 30ῆς Μαίου 1978 τοῦ Συμβουλίου (JO L 151, σ. 10), συνεστήθη μία κοινή ἐπιχείρηση ὑπό τήν ὀνομασία: «Joint European Torus (JET), Joint Undertaking» (ἐφ' ἑξῆς JET), ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀντικείμενο τήν κατασκευή, τήν θέση σέ λειτουργία καί τήν ἐκμετάλλευση μιᾶς μεγάλης σπειροειδοῦς μηχανῆς τύπου Tokamak καί τῶν βοηθητικῶν της ἐγκαταστάσεων. Τό ἄρθρο 2 τῆς ἀποφάσεως ὁρίζει ὅτι ἐγκρίνεται ὁ προσηρτημένος ὡς παράρτημα στήν ἀπόφαση ὀργανισμός τοῦ JET. Τό ἄρθρο 8.5 τοῦ ὀργανισμοῦ ὁρίζει, μεταξύ ἄλλων, ὅτι, ἐκτός ἀντιθέτου ἀποφάσεως ἐπί ὁρισμένων εἰδικῶν περιπτώσεων, τό προσωπικό προσλαμβάνεται ἀπό τήν Ἐπιτροπή σέ ἔκτακτες θέσεις, σύμφωνα μέ τό «καθεστώς πού ἐφαρμόζεται στό λοιπό προσωπικό τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων» (ἐφ' ἑξῆς: τό καθεστώς) καί τοποθετεῖται στήν ἐπιχείρηση ἀπό τήν Ἐπιτροπή.

3 Ὁ προσφεύγων Venus ἔχει τήν γερμανική ἰθαγένεια. Εἶναι διπλωματοῦχος φυσικός καί διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν τοῦ τεχνολογικοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου. Προσελήφθη ὡς ἔκτακτος ὑπάλληλος καί ἐτοποθετήθη στό JET μέ τόν βαθμό Α 4, πρῶτο κλιμάκιο, βάσει τῶν προσφορῶν ἐργασίας τῆς 8ης Νοεμβρίου 1978 καί τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1978 ἀντιστοίχως. Στήν προσφορά τῆς

13ης Δεκεμβρίου 1978 διευκρινίζετο ὅτι ἀπό τό σύνολο τῶν ἀποδοχῶν του, ἀνερχομένων σέ 155 842 βελγικά φράγκα μηνιαίως, ἠδύνατο νά μεταφέρει στήν χώρα καταγωγῆς του τό 35 %, ἤτοι 54 545 βελγικά φράγκα, βάσει ἰσοτιμίας πού θά εἶχε ὡς συνέπεια ὅτι τό πραγματικό κόστος μεταφορᾶς θά ἦταν £ 389,60, ἔτσι ὥστε νά ἀπομένει στόν προσφεύγοντα ὑπόλοιπο ἀποδοχῶν ἴσο μέ £ 723,56. Ὁ προσφεύγων ἀπεδέχθη τήν προσφορά καί συνῆψε, στίς 13 Δεκεμβρίου 1978, τήν σχετική σύμβαση μέ τήν Ἐπιτροπή.

4 Ὁ προσφεύγων Obert ἔχει τήν γερμανική ἰθαγένεια. Εἶναι διπλωματοῦχος φυσικός τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καρλσρούης. Προσελήφθη ὡς ἔκτακτος ὑπάλληλος μέ τόν βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3, βάσει τῆς προσφορᾶς ἐργασίας τῆς 27ης Ὀκτωβρίου 1978, ἡ ὁποία συνωδεύετο μέ ἀνάλυση τῶν καθαρῶν ἀποδοχῶν του, ὅπου διευκρινίζετο ὅτι ἀπό τό σύνολο τῶν ἀποδοχῶν του, πού ἀνήρχοντο σέ 157 247 βελγικά φράγκα μηνιαίως, ἠδύνατο νά μεταφέρει στήν χώρα καταγωγῆς του τό 35 %, ἤτοι 55 036 βελγικά φράγκα, βάσει ἰσοτιμίας πού θά εἶχε ὡς συνέπεια ὅτι τό πραγματικό κόστος τῆς μεταφορᾶς θά ἦταν £ 458,63, ἔτσι ὥστε νά τοῦ ἀπομένει ὑπόλοιπο ἀποδοχῶν £ 664,56. Ὁ προσφεύγων ἀπεδέχθη τήν προσφορά καί συνῆψε, στίς 21 Νοεμβρίου 1978, τήν σχετική σύμβαση μέ τήν Ἐπιτροπή.

5 Οἱ συμβάσεις πού συνήφθησαν μέ τούς προσφεύγοντες προέβλεπαν ὅτι οἱ τελευταῖοι δεσμεύονται ἀπό τίς ἐφαρμοστέες ἐπί τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων διατάξεις, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 2 α) τοῦ καθεστῶτος.

6 Οἱ διατάξεις περί ἀμοιβῆς καί ἀποδόσεως ἐξόδων τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς τῆς κατηγορίας περιλαμβάνονται στό κεφάλαιο 5 τοῦ καθεστῶτος. Τό ἄρθρο 27, τό ὁποῖο περιέχεται στό ἐν λόγω κεφάλαιο, προβλέπει ὅτι ἐφαρμόζονται ἐπ' αὐτῶν κατ' ἀναλογία τά ἄρθρα 16 καί 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

7 Οἱ προσφεύγοντες μετέφεραν λοιπόν τακτικά, μέσω τῆς Ἐπιτροπῆς, ἕνα μέρος τῶν ἀπολαβῶν τους στό νόμισμα τῆς χώρας καταγωγῆς τους, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

8 Στίς 21 Δεκεμβρίου 1978, τό Συμβούλιο ἐξέδωσε τόν κανονισμό (Εὐρατόμ — ΕΚΑΧ — ΕΟΚ) 3085/78 (JO L 369, σ. 6), τό ἄρθρο 1 τοῦ ὁποίου ὁρίζει ὅτι τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀντικαθίσταται μέ τό ἀκόλουθο κείμενο:

«Οἱ ἀποδοχές τῶν ὑπαλλήλων ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα. Καταβάλλονται στό νόμισμα τῆς χώρας, στήν ὁποία ὁ ὑπάλληλος ἀσκεῖ τά καθήκοντά του.

Οἱ ἀποδοχές πού καταβάλλονται σέ νόμισμα διαφορετικό ἀπό τό βελγικό φράγκο ὑπολογίζονται βάσει τῶν τιμῶν συναλλάγματος πού ἐχρησιμοποιήθησαν γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων κατά τήν 1η Ἰουλίου 1978.

Ἡ ἡμερομηνία αὐτή τροποποιεῖται κατά τήν ἐτησία ἐξέταση τῶν ἀποδοχῶν πού προβλέπεται στό ἄρθρο 65, ἀπό τό Συμβούλιο, τό ὁποῖο ἀποφασίζει κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς μέ τήν εἰδική πλειοψηφία πού προβλέπεται στήν πρώτη περίπτωση τοῦ ἐδαφίου 2 τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 148 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί τοῦ ἄρθρου 118 τῆς συνθήκης Εὐρατόμ.

Ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 64 καί 65, οἱ συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς πού καθορίζονται δυνάμει τῶν ὡς ἄνω ἄρθρων προσαρμόζονται, σέ περίπτωση τροποποιήσεως τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας, ἀπό τό Συμβούλιο, τό ὁποῖο, ἀποφασίζοντας κατά τήν διαδικασία πού προβλέπεται στό τρίτο ἐδάφιο, διορθώνει τίς συνέπειες τῆς διακυμάνσεως τοῦ βελγικοῦ φράγκου σέ σχέση μέ τίς ἀναφερόμενες στό δεύτερο ἐδάφιο τιμές.»

9 Τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ ὁρίζει:

«Τό ἄρθρο 17 τοῦ παραρτήματος VII ἀντικαθίσταται ἀπό τό ἀκόλουθο κείμενο:

Ἄρθρο 17

1. Τά ὀφειλόμενα πρός τόν ὑπάλληλο ποσά καταβάλλονται στόν τόπο καί στό νόμισμα τῆς χώρας ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ ὑπάλληλος.

2. Ὑπό τίς προϋποθέσεις πού θά καθορισθοῦν κανονιστικῶς διά κοινῆς συμφωνίας τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος καί κατόπιν γνωμοδοτήσεως τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ προσωπικοῦ, ὁ ὑπάλληλος δύναται:

α) νά μεταφέρει τακτικά, μέσω τοῦ ὀργάνου στό ὁποῖο ὑπηρετεῖ, ἕνα μέρος τῶν ἀπολαβῶν του, τό ὁποῖο δέν δύναται νά ὑπερβεῖ τό ποσό πού λαμβάνει ὡς ἐπίδομα ἀποδημίας ἤ ἐκπατρισμοῦ:

— εἴτε στό νόμισμα τοῦ Κράτους μέλους τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπήκοος·

— εἴτε στό νόμισμα τοῦ Κράτους μέλους ὅπου εὑρίσκεται ἡ κατοικία του ἤ διαμένει ἕνα συντηρούμενο μέλος τῆς οἰκογενείας του·

— εἴτε στό νόμισμα τῆς χώρας ὅπου ἦταν διορισμένος πρίν ἤ στήν χώρα ὅπου ἔχει τήν ἕδρα του τό ὄργανο στό ὁποῖο ἐργάζεται, ὑπό τόν ὅρο ὅτι πρόκειται γιά ὑπάλληλο διορισμένο ἐκτός τοῦ ἐδάφους τῶν Κοινοτήτων·

6) νά πραγματοποιεῖ τακτικές μεταφορές πέραν τοῦ ὁρίου πού ὁρίζεται στήν ἀρχή τῆς περιπτώσεως α, ἐφ' ὅσον προορίζονται νά καλύψουν δαπάνες πού προκύπτουν ἰδίως ἀπό τακτικές καί ἀποδεδειγμένες ὑποχρεώσεις τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἐκτός τῆς χώρας ὅπου ἔχει τήν ἕδρα του τό ὄργανο στό ὁποῖο ἐργάζεται ἤ τῆς χώρας ὅπου ἀσκεῖ τά καθήκοντά του·

γ) νά τοῦ ἐπιτραπεῖ, ὅλως ἐξαιρετικῶς καί γιά περιπτώσεις δεόντως δικαιολογημένες, νά μεταφέρει, πέραν τῶν τακτικῶν μεταφορῶν πού προανεφέρθησαν, τά ποσά τά ὁποῖα θά ἐπιθυμοῦσε νά διαθέτει στά νομίσματα πού ἀναφέρονται στήν περίπτωση α.

3. Οἱ μεταφορές πού προβλέπει ἡ παράγραφος 2 πραγματοποιοῦνται μέ τήν συναλλαγματική ἰσοτιμία πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 63 ἐδάφιο 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως· στά μεταφερόμενα ποσά ἐφαρμόζεται ὁ συντελεστής, ὁ ὁποῖος προκύπτει ἀπό τήν ὑφισταμένη σχέση μεταξύ τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, πού ἔχει καθορισθεῖ γιά τήν χώρα στό νόμισμα τῆς ὁποίας πραγματοποιεῖται ἡ μεταφορά, καί τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἔχει καθορισθεῖ γιά τήν χώρα ὅπου εἶναι διορισμένος ὁ ὑπάλληλος.»

10 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 τοῦ κανονισμοῦ 3085/78, ἡ τυπική ἰσχύς του ἄρχεται ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1979 καί ἡ οὐσιαστική ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979.

11 Στίς 21 Δεκεμβρίου 1978, τό Συμβούλιο ἐξέδωσε ἐπίσης τόν κανονισμό (Εὐρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3086/78 περί προσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, πού ἐφαρμόζονται ἐπί τῶν μισθῶν καί συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, κατόπιν τῆς τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως περί τῶν νομισματικῶν ἰσοτιμιῶν πού χρησιμοποιοῦνται κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Τό ἄρθρο 1 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ καθορίζει, μεταξύ ἄλλων, τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν μισθῶν, σέ 98,7 γιά τήν Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας καί σέ 62,5 γιά τό Ἡνωμένο Βασίλειο.

12 Λόγω τῆς νέας ρυθμίσεως, ἡ τιμή συναλλάγματος τοῦ γερμανικοῦ μάρκου, σέ σχέση μέ τήν ἀγγλική λίρα, μετεβλήθη ἀπό £ 1 = 10,24 DM σέ £ 1 = 6,096 DM, ἡ δέ ἐφαρμογή τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως εἶχε ὡς συνέπεια, κατά τούς προσφεύγοντες, οὐσιαστική μείωση τοῦ πραγματικοῦ μισθοῦ τους, δεδομένου ὅτι τό μέν μεταφερόμενο σέ DM ποσό παρέμενε τό ἴδιο, τό καταβαλλόμενο ὅμως ὑπόλοιπο σέ λίρες Ἀγγλίας ἐμειοῦτο.

13 Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ καθεστῶτος, οἱ διατάξεις τοῦ τίτλου VII (τά ἄρθρα δηλαδή 90 καί 91) τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, περί ἐνδίκου προστασίας, ἔχουν κατ' ἀναλογία ἐφαρμογή καί ἐπί τῶν προσφευγόντων.

14 Μέ ἐπιστολή τῆς 15ης Μαρτίου 1979, οἱ προσφεύγοντες, καθώς καί ἄλλοι ἐπιστήμονες ὑπάλληλοι τοῦ JET, ἀπέστειλαν πρός τό Συμβούλιο τοῦ JET, συλλογική αἴτηση, μέ τήν ὁποία ζητοῦσαν νά θεσπισθεῖ ἕνα προσωρινό καθεστώς, γιά νά ἀποφευχθεῖ ἡ μείωση τοῦ πραγματικοῦ μισθοῦ τους.

15 Μέ τίς ἀπό 26 Μαρτίου 1979 ἀτομικές ἐπιστολές, οἱ προσφεύγοντες ἐζήτησαν νά μήν ἐφαρμοσθεῖ στήν περίπτωσή τους ἡ ἐπίδικη ρύθμιση ἤ νά ἐφαρμόσει ἡ Ἐπιτροπή ὡς πρός αὐτούς προσωρινά ἀντισταθμιστικά μέτρα.

16 Μέ ἐπιστολή τῆς 12ης Ἰουλίου 1979, ἡ Ἐπιτροπή ἀπήντησε ὅτι ἀφ' ἑνός δέν ἠδύνατο, ἐκτός ἄν διέπραττε ὑπέρβαση ἐξουσίας, νά μή ἐφαρμόσει κανονισμούς τοῦ Συμβουλίου, πού ἔχουν τεθεῖ κανονικῶς ἐν ἰσχύι καί ἀφ' ἑτέρου, ὡς πρός τήν οὐσία, ὅτι ἐπεδοκίμαζε τίς ἐπελθοῦσες μεταρρυθμίσεις στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

17 Κατόπιν τούτου, οἱ προσφεύγοντες ἤσκησαν τίς προσφυγές τους, οἱ ὁποῖες στρέφονται τόσο κατά τοῦ Συμβουλίου, ὅσο καί κατά τῆς Ἐπιτροπῆς. Ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀκυρώσει ἤ τουλάχιστον νά ἀναγνωρίσει ὅτι δέν ἔχει ἐφαρμογή ἐπί τῶν προσφευγόντων ἡ ἀπόφαση τοῦ ἐργοδότου τους, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ τιμή μετατροπῆς τοῦ μεταφερομένου τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τους καθορίζεται σέ £ 1 = 6,09 DM, νά ἀποφανθεῖ ἀντιθέτως, ὅτι ἡ τιμή μετατροπῆς τοῦ μεταφερομένου αὐτοῦ τμήματος παραμένει αὐτή πού καθωρίσθη συμβατικῶς μεταξύ τῶν μερῶν δηλ. £ 1 = 10,24 DM, καί νά ὑποχρεώσει τήν Ἐπιτροπή νά ἐπανορθώσει τήν μισθολογική ἀπώλεια πού ὑπέστησαν οἱ προσφεύγοντες ἐκ τῆς ἐπιδίκου κανονιστικῆς ρυθμίσεως καί ἀπό τήν ἡμέρα ἐφαρμογῆς της.

18 Οἱ προσφεύγοντες προβάλλουν δύο λόγους. Ὁ πρῶτος στηρίζεται στήν προσβολή κεκτημένων δικαιωμάτων. Κατά τούς προσφεύγοντες, τό καθεστώς πού ἔχει ἐφαρμογή ἐπί τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων στηρίζεται στήν σύμβαση προσλήψεώς τους. Ἐπομένως τά δικαιώματα καί οἱ ὑποχρεώσεις τῶν προσφευγόντων ἀπορρέουν κυρίως ἀπό τήν σύμβαση προσλήψεως καί ὄχι ἀπό τό «καθεστώς». Οἱ ὅροι ἀμοιβῆς ἀπετέλεσαν ἐν προκειμένω ἀντικείμενο εἰδικῆς συμβάσεως μεταξύ τῶν μερῶν. Τά διάφορα στοιχεῖα τῆς ἐν λόγω ἀμοιβῆς εἶχαν λεπτομερῶς ἀναλυθεῖ στίς προσφορές ἐργασίας τῆς 26ης Ὀκτωβρίου 1978 (γιά τόν Obert) καί τῆς 8ης Νοεμβρίου καί 13ης Δεκεμβρίου 1978 (γιά τόν Venus). Τά ἐν λόγω δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις δέν ἠδύναντο νά τροποποιηθοῦν μονομερῶς ἀπό τήν ἐπίδικη κανονιστική ρύθμιση καί ἐπομένως ὁ ἐργοδότης προσέβαλε τά ἐγκύρως κεκτημένα βάσει τῆς συμβάσεως δικαιώματα τῶν προσφευγόντων.

19 Ὁ δεύτερος λόγος στηρίζεται στήν παραβίαση τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης, πού δικαιοῦται νά ἔχει κάθε ὑπάλληλος πρός τήν ἀρχή ὅπου ἐργάζεται. Οἱ προσφεύγοντες ἐγκατέλειψαν τίς ἐργασίες τους, ὁ δέ Venus καί τήν οἰκογένειά του, γιά νά ἀποδεχθοῦν τήν θέση πού τούς προσέφερε ἡ Ἐπιτροπή, ἔχοντες ἐμπιστοσύνη στίς συγκεκριμένες καί συνοδευόμενες ἀπό ἀριθμούς προτάσεις, πού τούς ὑπεβλήθησαν κατά τήν διάρκεια τῶν διαπραγματεύσεων πού προηγήθησαν τῆς προσλήψεώς τους· ἡ δυνατότητα μεταφορᾶς στήν χώρα καταγωγῆς τους, ὅπου ἐξακολουθοῦσαν νά τούς βαρύνουν σημαντικές οἰκονομικές ὑποχρεώσεις, σημαντικοῦ μέρους τῶν ἀποδοχῶν τους μέ τίς ἰσοτιμίες πού καθωρίζοντο στίς προσφορές ἐργασίας, τούς ὠδήγησε στό νά ἀποδεχθοῦν τίς προσφορές καί πρέπει ὡς ἐκ τούτου νά θεωρηθεῖ ὡς οὐσιῶδες στοιχεῖο τῆς προσλήψεώς τους. Εἶναι ἀντίθετο πρός τήν γενική ἀρχή τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου τό νά ἐκτεθοῦν οἱ προσφεύγοντες στόν κίνδυνο ἀνατροπῆς τῶν συνθηκῶν, λόγω τῆς χειροτερεύσεως τῶν οὐσιωδῶν καί καθοριστικῆς φύσεως γιά τήν ἀποδοχή τῆς θέσεώς τους ὅρων.

Ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ

20 Μέ ὑπόμνημα πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 14 Ἰανουαρίου 1980, τό Συμβούλιο προέβαλε ἔνσταση ἀπαραδέκτου, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας τοῦ Δικαστηρίου. Οὔτε τό ἀντικείμενο οὔτε τά αἰτήματα τῶν προσφυγῶν θέτουν ὑπό ἀμφισβήτηση μία πράξη τοῦ Συμβουλίου. Τό Συμβούλιο δέν εἶναι ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή (ΑΔΑ) ὡς πρός τούς προσφεύγοντες. Ἐξ ἄλλου, οἱ προσφεύγοντες οὐδέποτε ὑπέβαλαν στό Συμβούλιο ἔνσταση, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ὅσον ἀφορᾶ τό αἴτημα νά ὑποχρεωθεῖ ἡ Ἐπιτροπή σέ ἐπανόρθωση τῆς μισθολογικῆς ἀπωλείας πού ὑπέστησαν λόγω τῆς ἐπιδίκου κανονιστικῆς ρυθμίσεως καί ἀπό τῆς ἡμέρας ἐφαρμογῆς της, πέραν τοῦ ὅτι τό ἐν

λόγω αἴτημα ἀφορᾶ ρητῶς τήν Ἐπιτροπή, ἡ ἀγωγή ἀποζημιώσεως λόγω ἐξωσυμβατικῆς εὐθύνης εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτη. Οἱ δῆθεν ζημίες πού ὑπέστησαν οἱ προσφεύγοντες πρέπει νά θεωρηθοῦν ὡς ἄμεση συνέπεια τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀποφάσεως, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀκύρωση, ὑπό τίς συνθῆκες δέ αὐτές, ἡ ἀγωγή ἀποζημιώσεως συγχέεται μέ τήν προσφυγή ἀκυρώσεως.

21 Οἱ προσφεύγοντες ἀπαντοῦν στό Συμβούλιο ὅτι δέν προτίθενται νά ἀσκήσουν ἀπ' εὐθείας προσφυγή κατά τῶν ἐν λόγω πράξεων καί προσθέτουν ὅτι ἔκριναν ἐνδεδειγμένο νά παρασύρουν ἐμμέσως στήν δίκη καί τό Συμβούλιο, τό ὁποῖο ἐξέδωσε τούς ἐπιδίκους κανονισμούς. Δηλώνουν ὅτι οὔτε ἰσχυρίζονται οὔτε ποτέ ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἀσκοῦν ἀγωγή ἀποζημιώσεως λόγω ἐξωσυμβατικῆς εὐθύνης βάσει τοῦ ἄρθρου 215 τῆς συνθήκης, οὔτε κατά τοῦ Συμβουλίου οὔτε κατά τῆς Ἐπιτροπῆς.

22 Ἡ ἔνσταση πρέπει νά γίνει δεκτή. Πράγματι, ὅπως προκύπτει ἀπό τά ἄρθρα 90 καί 91 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ ἔνσταση καί κατά συνέπεια ἡ προσφυγή δέν δύνανται νά στραφοῦν παρά μόνο κατά τῆς ΑΔΑ, ἡ δέ βλαπτική πράξη πρέπει νά ἔχει ἐκδοθεῖ ἀπό τήν ἐν λόγω ἀρχή.

23 Ἡ Ἐπιτροπή μέ τό ὑπόμνημά της προβάλλει ἐπίσης τό ἀπαράδεκτο τῆς προσφυγῆς. Διατυπώνει τρεῖς ὑποθέσεις σχετικά μέ τό αἴτημα περί ἀκυρώσεως τῆς «ἀποφάσεως τοῦ ἐργοδότου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ ἰσοτιμία μετατροπῆς τοῦ μεταφερομένου τμήματος τῶν ἀποδοχῶν καθωρίσθη σέ £ 1 = 6,09 DM». Ἂν ὑποτεθεῖ ὅτι οἱ προσφυγές ἀποβλέπουν στήν ἀκύρωση τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78, δέν στρέφονται κατά πράξεως τῆς ΑΔΑ καί, ἐπομένως, εἶναι γιά τόν λόγο αὐτό ἀπαράδεκτες. Ἂν ὑποτεθεῖ ὅτι οἱ προσφυγές ἀποβλέπουν στήν ἀκύρωση τῆς ἐγκυκλίου τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979, πού ἐξέδωσαν οἱ διοικητικές ὑπηρεσίες τοῦ JET, οἱ προσφυγές εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτες: κατ' ἀρχήν, διότι ἡ ἐν λόγω ἐγκύκλιος εἶναι ἔγγραφο καθαρῶς ἐνημερωτικοῦ χαρακτῆρος, ἀναφερόμενο στό περιεχόμενο καί στίς συνέπειες τῶν νέων διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί δέν δύναται ἑπομένως νά ἀποτελέσει βλαπτική πράξη κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως· ἀκολούθως, διότι οἱ προσφεύγοντες δέν ὑπέβαλαν ἔνσταση κατά τῆς ἐγκυκλίου. Ἂν ὑποτεθεῖ, τέλος, ὅτι οἱ προσφυγές ἀποβλέπουν στήν ἀκύρωση τῶν ἀτομικῶν ἀποφάσεων περί καταβολῆς τῶν μισθῶν τοῦ Ἀπριλίου 1980, εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτες, διότι ἡ καταβολή τῶν μισθῶν τοῦ Ἀπριλίου τῶν προσφευγόντων δέν ἠμφισβητήθη ἀπό αὐτούς μέ οἱαδήποτε ἔνσταση. Τό ἀπαράδεκτο τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἔχει ὡς συνέπεια τό ἀπαράδεκτο τῆς ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως πού συνδέεται μέ τήν πρώτη.

24 Οἱ προσφεύγοντες ἀπαντοῦν ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν δύναται νά προσάψει στούς προσφεύγοντες, χωρίς νά ἔρθει σέ ἀντίφαση πρός τόν ἑαυτό της, ὅτι δέν ὑπέβαλαν προηγουμένως διοικητική ἔνσταση κατά ἀποφάσεως, τήν ὁποία, ὅπως βεβαιώνει, δέν δύναται οὔτε νά ἀκυρώσει οὔτε νά τροποποιήσει. Ἡ Ἐπιτροπή ἐπελήφθη ἐγκύρως τῆς διαφορᾶς μέ τίς διοικητικές ἐνστάσεις τῆς 15ης καί 26ης Μαρτίου 1979 καί , ὅπως προκύπτει ἀπό αὐτό, οἱ προσφυγές, καθ' ὅσον στρέφονται κατά τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐργοδότου περί καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τους σύμφωνα μέ τούς ἐπιδίκους κανονισμούς, εἶναι παραδεκτές, καί κατά συνέπεια τό αἴτημα περί ἐπανορθώσεως τῆς ζημίας, πού ὑπέστησαν λόγω τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, εἶναι ἐπίσης παραδεκτό.

25 Οἱ προσφυγές, καθ' ὅσον στρέφονται κατά τῆς Ἐπιτροπῆς, εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτες. Οἱ ἐνστάσεις τῶν προσφευγουσῶν χρονολογοῦνται ἀπό τόν Μάρτιο τοῦ 1979. Ἡ Ἐπιτροπή, ὅμως, ἐφήρμοσε τούς νέους κανονισμούς, συντάσσοντας τό ἐκκαθαριστικό σημείωμα τῶν ἀποδοχῶν τους, μόλις στίς 15 Ἀπριλίου 1979, προβαίνοντας ἔτσι στήν πρώτη πράξη πού ἦταν δυνατό νά βλάψει τούς προσφεύγοντες κατά τήν ἔννοια τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Οἱ ἐνστάσεις ἐπομένως ἦταν πρόωρες. Μετά τήν λήψη τῶν δελτίων μισθοδοσίας τους τοῦ Ἀπριλίου 1979, οἱ προσφεύγοντες οὐδέποτε ὑπέβαλαν ἐνστάσεις, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, κατά τῆς ἐν λόγω πράξεως. Ἄν οἱ ἐνστάσεις τῆς 15ης καί 26ης Μαρτίου θεωρηθοῦν ὡς αἰτήσεις κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, μέ τίς ὁποῖες ζητοῦσαν ἀπό τήν Ἐπιτροπή νά λάβει, ὡς πρός αὐτούς, ἀπόφαση, οἱ προσφεύγοντες δέν ὑπέβαλαν ἐνστάσεις, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως κατά τῆς ἀρνήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς νά λάβει τέτοια ἀπόφαση, εἴτε ἡ ἄρνηση αὐτή ἐξεφράσθη μέ τήν ἐγκύκλιο τῆς 4ης Ἀπριλίου 1979 εἴτε μέ τήν ἐπιστολή τῆς 12ης Ἰουλίου 1979. Ἐλλείψει ἐνστάσεως ὑποβληθείσης κανονικῶς, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἐν συνεχεία μιᾶς βλαπτικῆς πράξεως, οἱ προσφυγές εἶναι ἀπαράδεκτες.

26 Εἶναι λυπηρό τό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἀνεκοίνωσε στούς προσφεύγοντες, μέ τίς προσφορές ἐργασίας τῆς 27ης Ὀκτωβρίου καί 13ης Δεκεμβρίου 1978, λεπτομέρειες περί τῶν ἐφαρμοστέων ἐπί τῶν μεταφορῶν ἰσοτιμιῶν, γιά τίς ὁποῖες ἐγνώριζε ὅτι θά ἔπρεπε νά ἐπηρεασθοῦν αἰσθητά ἀπό τούς κανονισμούς τούς ὁποίους, κατά τήν στιγμή κατά τήν ὁποία προέβαινε στίς προσφορές ἐργασίας, ἐζήτει ἐπιμόνως νά ἐκδώσει τό Συμβούλιο πρό τοῦ τέλους τοῦ 1978. Πάντως, τό γεγονός αὐτό οὐδόλως ἐπηρεάζει τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς.

27 Ἔχοντας ὑπ' ὄψη τίς ἀνωτέρω σκέψεις, οἱ προσφυγές πρέπει νά ἀπορριφθοῦν ὡς ἀπαράδεκτες.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

28 Κατά τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

29 Ἐν τούτοις, ἐπειδή μέ τούς ὅρους τῶν προσφορῶν της, ἡ Ἐπιτροπή ὤθησε τούς προσφεύγοντες στήν ἄσκηση τῶν προσφυγῶν, καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τίς προσφυγές ὡς ἀπαράδεκτες.

2) Καταδικάζει τήν Ἐπιτροπή στά δικαστικά ἔξοδα.

Bosco O'Keeffe Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 27 Ὀκτωβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

G. Bosco

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI

(βλέπε ὑπόθεση 167/80, σ. 1512)